

การพัฒนากิจกรรมการปรับพฤติกรรมเชิงจริยธรรมด้านความมีวินัยในตนเอง
ทักษะชีวิต และความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษา
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย*

The Development of Behavior Adjustment Activities in Ethics in
the Areas of Self-Organization, Life Skills, and Self-Valuing of
The Students at Mahamakut Buddhist University

มนตรี รอดแก้ว, อาทิตย์ ชูชัย, วิญญู ธาธาวงษ์, พระมหาไทยน้อย สलगสิงห์ และอาทิตย์ แสงเจวอก
Montri Lodgaew, Artit Choochai, Winyoo Thaothawong, Phramaha Thainoi Salangsing
and Artit Saengchawek
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

Mahamakut Buddhist University, Thailand

Corresponding Author, E-mail: vic32@windowslive.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาการพัฒนากิจกรรมการปรับพฤติกรรมเชิงจริยธรรมด้านความมีวินัยในตนเอง ทักษะชีวิต และความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษา 2) เปรียบเทียบพฤติกรรมเชิงจริยธรรมด้านความมีวินัยในตนเอง และความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง หลังการพัฒนากิจกรรมที่มีเพศ คณะสังคมศาสตร์ และชั้นปี 3) ศึกษาข้อเสนอแนะแนวทางการพัฒนากิจกรรมการปรับพฤติกรรมเชิงจริยธรรม เป็นการวิจัยแบบผสมผสาน กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาคณะสังคมศาสตร์ จำนวน 97 รูป/คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบวัดความพึงพอใจ แบบวัดความมีวินัยในตนเอง แบบวัดทักษะชีวิต และแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง จำนวน 90 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบสมมติฐานด้วยการทดสอบค่าที (t-test แบบ Independent Samples) การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (F-test แบบ One-way ANOVA) และทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่แบบ (LSD) และวิเคราะห์เชิงพรรณนา

*ได้รับบทความ: 27 เมษายน 2566; แก้ไขบทความ: 21 สิงหาคม 2566; ตอรับตีพิมพ์: 25 สิงหาคม 2566

Received: April 27, 2023; Revised: August 21, 2023; Accepted: August 25, 2023

ผลการวิจัยพบว่า

1. การปฏิบัติตามแผนการพัฒนานักกิจกรรมการปรับพฤติกรรมเชิงจริยธรรมของนักศึกษาที่ได้เข้าร่วมกิจกรรม ครบ 3 วัน และผ่านการประเมิน จำนวน 97 รูป/คน คิดเป็นร้อยละ 100
2. การพัฒนานักกิจกรรมการปรับพฤติกรรมเชิงจริยธรรมด้านความมีวินัยในตนเอง ทักษะชีวิต ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง และมีความพึงพอใจของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย โดยภาพรวม และรายด้านอยู่ในระดับมาก
3. ผลการเปรียบเทียบนักศึกษาที่มีเพศต่างกัน มีการปรับพฤติกรรมเชิงจริยธรรมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักศึกษาที่มีคณะสังคมศาสตร์ต่างกัน จำแนกตามภาคปกติและภาคพิเศษต่างกัน โดยรวม และรายด้านมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน นักศึกษาที่มีชั้นปีต่างกัน มีการปรับพฤติกรรมเชิงจริยธรรมแตกต่างกัน โดยรวมมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้ง

คำสำคัญ: พฤติกรรมจริยธรรม; ความมีวินัย; ทักษะชีวิต; คุณค่าในตนเอง

Abstract

This research was aimed to: 1) study the activities developing ethical behaviour adjustment on self-disciplinary, life skills and self-awareness realization of students, 2) compare ethical behavioural on self-disciplinary and sense of self-worthiness after attending the activities classified in sex, Faculty of Social Sciences and year classes, 3) study suggestions guiding to develop activities for behavioral adjustment of ethnicity on Self-disciplinary, life skills, satisfaction and self-awareness realization of students. This was a mixed method research with research sample consisting 97 students, in the second semester of year 2022. The research instruments consisted of 90-item Satisfactory Assessment, Life Skills Assessment, and Self-awareness Realization Assessment. The statistics used in the research were Frequency, Percentage, Mean, Standard Deviation (S.D.), Independent Sampling t-test, One-way ANOVA F-test, The Least Significant Difference (LSD), and Descriptive Analysis.

The research results was found that:

1. By following the activity development plan on ethical behaviour adjustment of 97 students participating the activities for three days, most could pass scores at 100 percent.

2. The activities developing ethical behaviour adjustment on self-disciplinary, life skills, satisfaction, and self-awareness realisation showed their scores were statistical significant at 0.5 when catagorized in gender, but in overall showed no difference.

3. The comparative study resulted the different sexes showing ethical behaviour adjustment at statistical significance .05. Students of different Faculty of Social Sciences classified as normal curriculum and special one appeared different in overall aspect, but indifferent on individual aspect. Students of different years showed different ethical behavioural adjustment in overall at statistical significance .01 in accordance with the hypothesis assigned.

Keywords: Ethical Behavior; Self-Disciplinary; Life-Skills; Self-Awareness Realisation

1. บทนำ

มหาวิทยาลัยเป็นสถาบันการศึกษาชั้นสูงที่มีพันธกิจหลักคือ งานสอน เพื่อถ่ายทอดความรู้ งานวิจัย งานบริการวิชาการแก่สังคม และงานถ่ายทอดศิลปวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เป็นผู้ที่มีความสมดุลทั้งด้านความรู้ ความคิดความสามารถ ความดีงาม และความรับผิดชอบต่อสังคม รวมทั้งเข้าใจตนเองและปรับตัวเข้ากับผู้อื่น อยู่ในสังคมได้อย่างมีคุณค่า เป็นการต่อยอดการศึกษาเพื่อให้ผู้เรียนมีพัฒนาการที่ดีขึ้น องค์ประกอบที่สำคัญในการจัดการศึกษา ได้แก่ หลักสูตร ผู้สอน ผู้เรียน หลักสูตรเป็นแนวทางในการจัดการศึกษา ที่ให้ความรู้และทักษะทางวิชาชีพ สามารถถ่ายทอดมรดกวัฒนธรรมปลูกฝังเจตคติ ค่านิยม และเสริมสร้างความเจริญให้แก่ผู้เรียน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2543, หน้า 115-123) ดังนั้นการจัดหลักสูตรในระดับอุดมศึกษา จึงต้องจัดให้มีความสอดคล้องกับความมุ่งหมายของการศึกษา เพื่อที่จะสร้างกำลังคนไปประกอบการทำงานอาชีพหรือศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น มหาวิทยาลัยจึงไม่ใช่แค่ผลิตบัณฑิตให้มีความรู้ ทักษะทางวิชาชีพเท่านั้น แต่ต้องเป็นบัณฑิตที่มีคุณธรรม จริยธรรม ตามวิชาชีพ และทำงานร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข (ไพฑูริย์ สินลารัตน์, 2549, หน้า 1) พร้อมทั้งความสามารถด้านทักษะการดำเนินชีวิต เพื่อให้บุคคลนั้นสามารถดำรงตนอยู่ในสังคม สมควรแก่อัตภาพ มีส่วนช่วยเหลือสร้างสรรค์สังคมได้อย่างเหมาะสม เป็นแบบอย่างที่ดีของผู้ที่ได้ชื่อว่าได้รับการศึกษามาอย่างดี (มาณี ไชยธีรานุวัตรศิริ, 2543, หน้า 1) การที่บุคคลจะดำรงชีวิตให้อยู่ในสังคมอย่างมีความสุขจะต้องปรับตัวให้สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจสังคม และความเจริญก้าวหน้าของยุคโลกาภิวัตน์ในขณะนั้น อย่างมีวิจรณญาณและรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลง โดยที่การศึกษาเป็นกระบวนการสำคัญในการพัฒนาคนสู่สังคม การจัดการศึกษาจึงต้องให้ความรู้คู่กับจริยธรรมและคุณธรรม หรือส่งเสริมความเจริญทางด้านวัตถุโดยไม่

ละเลยความเจริญทางด้านจิตใจของคนในสังคมด้วย (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2543, หน้า 6)

การพัฒนากิจกรรมให้เกิดความมีวินัยในตนเอง นำไปสู่การเห็นคุณค่าในตนเอง เป็นการเสริมสร้างความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองว่ามีความสัมพันธ์สอดคล้องกันกับการสร้างความมั่นใจในตนเอง โดยพยายามนึกถึงความสำเร็จในวันข้างหน้าของชีวิต ซึ่งสามารถนำมาวิเคราะห์หาแนวทางในการเสริมสร้างความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง ได้ดังนี้ 1) การจัดสภาพแวดล้อมและบรรยากาศที่ผ่อนคลาย การให้การยอมรับด้วยการรับฟังความคิดเห็น มีการเสริมแรงให้กำลังใจ และการให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวก สามารถช่วยให้เกิดกำลังใจและเห็นคุณค่าในตนเอง 2) จัดกิจกรรมเพื่อให้โอกาสเรียนรู้ร่วมกัน และร่วมกันคิด ร่วมกันแก้ปัญหาเพื่อให้โอกาสคิดด้วยเหตุผลอย่างอิสระ และสามารถประสบความสำเร็จในการคิดแก้ปัญหา เพื่อให้เกิดความภาคภูมิใจในตนเอง หรือเห็นคุณค่าในตนเองได้ 3) เปิดโอกาสให้แต่ละคนแสดงความคิดเห็น เป็นการสะท้อนความคิด และค่านิยมของตนเพื่อให้เกิดการยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น และเข้าใจในความคิดเห็นและค่านิยมของผู้อื่น 4) มีการคาดหวังถึงวันข้างหน้าหรือตั้งเป้าหมาย เพื่อเสริมสร้างความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง นอกจากนี้การระลึกถึงงานที่ทำสำเร็จแล้วจะเป็นการชื่นชมตนเองและให้กำลังใจตนเอง 5) มีการวิเคราะห์ให้ข้อมูลย้อนกลับจากการแก้ปัญหา ร่วมกัน ช่วยให้เกิดการเสนอแนะให้ด้วยเหตุผล ทำให้เกิดการยอมรับสภาพตามความเป็นจริง กล่าวได้ว่าการเสริมสร้างความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง จะช่วยให้เกิดความตระหนัก และการยอมรับความสำเร็จและความล้มเหลวของตน (เกียรติวรรณ งามตยกุล, 2553, หน้า 4)

เนื่องจากสภาพสังคมไทยปัจจุบันเข้าสู่กระแสโลกไร้พรมแดน เทคโนโลยี ตามกระแสแห่งความเปลี่ยนแปลง ก่อให้เกิดผลกระทบต่อวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของบุคคลในทุกๆ ด้านอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เกิดการเปลี่ยนแปลงความคิด การแต่งกาย การดำรงชีวิตในสังคม การใช้จ่ายอย่างฟุ่มเฟือย เป็นไปตามกระแส การเปลี่ยนแปลงดังกล่าว ทำให้เกิดปัญหาที่ตามมาคือ แหล่งอบายมุขสิ่งชั่วร้ายลามกอนาจาร การทะเลาะวิวาท โจรกรรม อาชญากรรม และปัญหายาเสพติดอย่างแพร่หลายโดยเฉพาะด้านคุณธรรมและจริยธรรมเยาวชนขาดคุณธรรมและจริยธรรม เกิดความเชื่อโศกกลางของคลัง ฟังไสยศาสตร์ รอดลบันดาล ขาดระเบียบวินัยในตนเองในการอยู่ร่วมกันในสังคมตลอดจนการใช้ทรัพยากรธรรมชาติไม่ถูกต้องและเหมาะสม ขาดความสมดุลในระบบเชิงนิเวศทางธรรมชาติเยาวชนเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนมากกว่าส่วนรวม ขาดความสามัคคีร่วมมือกันสังคมประสบปัญหาและทวีความรุนแรงมากขึ้นทุกด้าน ทั้งนี้เป็นผลสืบเนื่องมาจากการพัฒนาประเทศที่มุ่งเน้นสู่วิวัฒนาการของเทคโนโลยีและความเจริญเติบโตทางวัตถุที่ก้าวหน้าอย่างรวดเร็วโดยไม่คำนึงถึงการพัฒนาด้านจิตใจ ให้เยาวชนเป็นผู้มีคุณธรรม และจริยธรรม (ประมวล รุจนเสรี, 2540, หน้า 96-98) และปัญหาด้านคุณธรรมจริยธรรมเป็นเรื่องที่ได้รับการกล่าวถึงกันมาก เมื่อใดก็ตามที่สภาพสังคมเกิดความสับสนวุ่นวาย ขาดความสงบสุขอันเนื่องมาจากความประพฤติหรือการปฏิบัติที่ไม่เหมาะสมของสมาชิกบางคน บางกลุ่มในสังคม ก็จะมีการวิเคราะห์วิจารณ์กล่าวโทษกันว่า เป็นเพราะคนในปัจจุบัน

ขาดคุณธรรมจริยธรรม หรือด้อยจริยธรรม (ศีลธรรม โพนะทา, 2538, หน้า 1) ในการพัฒนากิจกรรมเพื่อให้เกิดทักษะชีวิต ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง โดย อรุณรสมิ์ บำรุงจิตร์ (2550) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการเปรียบเทียบทักษะชีวิต ความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณและความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนตามรูปแบบการสอนโดยการเรียนรู้ ร่วมกันกับการสอนโดยวิธีปกติ พบว่า นักเรียนที่เรียนตามรูปแบบการสอนโดยการเรียนรู้ร่วมกัน มีทักษะชีวิตความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณ และความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองหลังเรียน เพิ่มขึ้นจากก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากสาระสำคัญดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาวิจัยเรื่องการพัฒนากิจกรรมการปรับพฤติกรรมเชิงจริยธรรมด้านความมีวินัยในตนเอง ทักษะชีวิต และความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ซึ่งนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย จะสำเร็จการศึกษา จะต้องเป็นผู้มีพฤติกรรมทางจริยธรรม พร้อมทั้งมีความรู้ ความสามารถ มีวุฒิภาวะเป็นผู้นำของสังคม ที่จะเป็พลังสำคัญในการผลักดันชุมชน สังคม ในการส่งเสริมพฤติกรรมจริยธรรม เพื่อเป็นประโยชน์ต่อชุมชน สังคม และประเทศชาติต่อไป

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาและวัดระดับความพึงพอใจในการพัฒนากิจกรรมการปรับพฤติกรรมเชิงจริยธรรมด้านความมีวินัยในตนเอง ทักษะชีวิต และความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมเชิงจริยธรรมด้านความมีวินัยในตนเอง และความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง ที่มีเพศ คณะสังคมศาสตร์ และชั้นปีแตกต่างกัน
3. เพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนากิจกรรมการปรับพฤติกรรมเชิงจริยธรรมด้านความมีวินัยในตนเอง ทักษะชีวิต และความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

3. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยแบบผสมผสาน (Mix Methods Research) ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาคณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตมหาวชิราลงกรณราชวิทยาลัย ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 130 รูป/คน ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 97 คน โดยกำหนดตามกลุ่มตัวอย่างตามตารางเครซี่ และมอร์แกน (Krejcie and Morgan) (บุญชม ศรีสะอาด, 2554, หน้า 43) ใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยใช้ตารางเลขสุ่ม

2. ด้านสถานที่ ได้แก่ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตมหาวชิราลงกรณราชวิทยาลัย ตำบลสนับทึบ อำเภอน้อย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา และห้องเรียน ข ปราจีนบุรี

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มี 4 ชนิด ได้แก่ 1) แบบวัดความมีวินัยในตนเอง 2) แบบวัดทักษะชีวิต 3) แบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง 4) แบบสอบถามวัดความพึงพอใจ

4. การสร้างและการหาคุณภาพของเครื่องมือ

4.1 การสร้างแบบวัดความมีวินัยในตนเอง แบบวัดทักษะชีวิต และแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง ของผู้เข้าร่วมการพัฒนากิจกรรมการปรับพฤติกรรมเชิงจริยธรรม ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างและพัฒนาตามขั้นตอน ดังนี้

4.1.1 ศึกษาการสร้างแบบวัดจากตำราการวัดผลทางการศึกษา

4.1.2 สร้างแบบวัดความมีวินัยในตนเอง ทั้ง 5 ด้าน ประกอบด้วย (1) มีความซื่อสัตย์ (2) มีความรับผิดชอบ (3) ความมีระเบียบและปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ทางสังคม (4) มีความเคารพในสิทธิของผู้อื่น (5) ความเชื่อมั่นในตนเอง จำนวน 30 ข้อ สร้างแบบวัดทักษะชีวิต ทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ (1) ความสำเร็จ (2) การสร้างสัมพันธภาพและการสื่อสาร (3) การตัดสินใจและแก้ปัญหา จำนวน 20 ข้อ และแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง ทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ (1) ด้านตนเอง (2) ด้านครอบครัว (3) ด้านสังคม (4) ด้านกลุ่มเพื่อน จำนวน 20 ข้อ เป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ได้แก่ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามวิธีการของลิเคิร์ต (Likert) (บุญชม ศรีสะอาด, 2554, หน้า 82-83)

4.1.3 นำแบบวัดที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น ได้แก่ แบบวัดความมีวินัยในตนเอง จำนวน 30 ข้อ แบบวัดทักษะชีวิต จำนวน 20 ข้อ แบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง จำนวน 20 ข้อ เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญเพื่อพิจารณาความเหมาะสมของภาษาแล้วนำไปปรับปรุงแก้ไข

4.1.4 นำแบบวัดที่สร้างขึ้นเสนอผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน เพื่อพิจารณาความถูกต้องทางภาษาความตรงตามโครงสร้าง และความสอดคล้องเชิงพฤติกรรม เพื่อหาเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยหาค่า Index of congruence (IOC) ตามหลักเกณฑ์ ดังนี้

+1 หมายถึง เห็นด้วย เป็นข้อที่นำไปใช้ได้

0 หมายถึง ไม่แน่ใจ เป็นข้อที่ต้องปรับปรุงแก้ไขหรือตัดออก

-1 หมายถึง ไม่เห็นด้วย เป็นข้อที่นำไปใช้ไม่ได้ ควรตัดออกหรือปรับปรุงแก้ไข

ใหม่หมดโดยถือเกณฑ์ประเมินในแต่ละข้อมีค่าตั้งแต่ 0.60 ขึ้นไป

4.1.5 นำแบบวัดฉบับสมบูรณ์ เพื่อใช้ในการสอบถามวัดทักษะชีวิต วัดการเห็นคุณค่าในตนเอง ของผู้เข้าร่วมการพัฒนากิจกรรมการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดเพื่อนำไปทดลองใช้ (Try-Out) ผู้เข้าร่วมการพัฒนากิจกรรม จำนวน 30 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง หลักสูตร 3 วัน แล้วนำผลการทดลอง

มาหาคุณภาพของแบบวัด

4.1.6 นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ หาคุณภาพของแบบวัด จากการทดลองไปใช้วิเคราะห์ หาค่าอำนาจจำแนกโดยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่ายของเพียร์สัน (Pearson product moment correlation coefficient) หรือ Item Total Correlation นำข้อมูลที่มีค่าสัมพัทธ์ทางบวกไปเทียบกับค่าวิกฤติ ($\alpha = 0.05$) โดยใช้เกณฑ์ที่มีค่าตั้งแต่ 0.20-1.00 เป็นข้อที่นำไปใช้ได้และมีข้อ ซึ่งแบบวัดที่ได้นำไปทำการวัดทุกข้อมีค่าอำนาจจำแนกอยู่ในระหว่างเกณฑ์ใช้เป็นแบบวัดจริงทั้งหมด ได้แก่ แบบวัดความมีวินัยในตนเอง จำนวน 30 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกระหว่าง .457-.840 แบบวัดทักษะชีวิต จำนวน 20 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกระหว่าง .635-.839 แบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง จำนวน 20 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกระหว่าง .629-.844

4.1.7 นำแบบวัดมาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา (α) (Alpha Coefficient) ตามวิธีของครอนบาค (Cronbach) แบบวัดความมีวินัยในตนเอง มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .971 แบบวัดทักษะชีวิต มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .961 และแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .962

4.1.8 จัดพิมพ์แบบวัดที่ตรวจสอบคุณภาพแล้วจำนวน 70 ข้อ เป็นแบบวัดฉบับจริง เพื่อนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

5.2 แบบสอบถามวัดความพึงพอใจ

5.2.1 ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจ

5.2.2 ศึกษารูปแบบและโครงสร้างแบบสอบถามของการวิจัย ตามแนวคิดของประวิทย์ เอรารวรรณ์ (2551, หน้า 121-131)

5.2.3 ดำเนินการสร้างแบบสอบถาม กำหนดขอบข่ายที่ต้องถาม กำหนดขอบเขตเนื้อหา แบบสอบถาม ซึ่งมีขั้นตอน ดังนี้ (1) สร้างแบบสอบถามตามกรอบที่กำหนด จากนั้นนำแบบสอบถามที่ได้ ไปตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแบบสอบถาม ได้นำเสนอผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน (2) นำแบบสอบถามที่สร้างไปปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์และนำเสนออาจารย์ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน เพื่อพิจารณาตรวจสอบความสอดคล้องระหว่าง ข้อคำถามกับจุดประสงค์ (IOC: Index of item objective congruence) มีค่าความสอดคล้องระหว่าง .60-1.00 จึงสามารถนำไปใช้ได้ (3) นำแบบสอบถามที่สร้างเสร็จแล้วไปทดลองใช้ (Try Out) กับผู้เข้าร่วมการพัฒนากิจกรรม ที่ไม่ใช่กลุ่ม ตัวอย่าง จำนวน 30 คน เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นรายด้าน และทั้งฉบับ โดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา (α) (Alpha Coefficient) ตามวิธีของครอนบาค (Cronbach) มีค่าอำนาจจำแนกระหว่าง .626-.819 โดยมี ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .962 (4) จัดทำแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ เพื่อนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล จากกลุ่มตัวอย่างต่อไป

6. การวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้ 1) วิเคราะห์แบบวัดความมีวินัยในตนเอง แบบวัดทักษะชีวิตและแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง จะเป็นลักษณะมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) เป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ได้แก่ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด 2) แบบสอบถามวัดความพึงพอใจในการจัดกิจกรรม และการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับเพศ คณะสังคมศาสตร์ ชั้นปี โดยหาความถี่ และค่าร้อยละ 3) วิเคราะห์การพัฒนากิจกรรมการปรับปรุงพฤติกรรมเชิงจริยธรรมด้านความมีวินัยในตนเอง ทักษะชีวิต และความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย โดยหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และนำมาเทียบกับค่าเฉลี่ย 5 ระดับ (บุญชม ศรีสะอาด, 2554, หน้า 116) 4) วิเคราะห์การเปรียบเทียบการพัฒนากิจกรรมการปรับปรุงพฤติกรรมเชิงจริยธรรมด้านความมีวินัยในตนเอง ทักษะชีวิต และความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย จำแนกตามเพศ และคณะสังคมศาสตร์ โดยการทดสอบค่าที่ (t-test) จำแนกตามชั้นปี โดยการทดสอบความแปรปรวนทางเดียว ใช้สถิติ F-Test (One-Way ANOVA) เมื่อพบมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยใช้คำสั่ง LSD และ 5) วิเคราะห์เกี่ยวกับแนวทางในการส่งเสริม การพัฒนากิจกรรมการปรับปรุงพฤติกรรมเชิงจริยธรรมด้านความมีวินัยในตนเอง ทักษะชีวิต และความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย โดยหาความถี่ ร้อยละ และวิเคราะห์เชิงพรรณนา (Descriptive Analysis)

4. สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยเรื่องการพัฒนา กิจกรรมการปรับปรุงพฤติกรรมเชิงจริยธรรมด้านความมีวินัยในตนเอง ทักษะชีวิต และความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย มีดังนี้

1. การปฏิบัติตามแผนการพัฒนากิจกรรมการปรับปรุงพฤติกรรมเชิงจริยธรรมด้านความมีวินัยในตนเอง ทักษะชีวิต และความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ครบ 3 วัน จำนวน 97 คน คิดเป็นร้อยละ 100.0 แยกตามผลการประเมินหลังการพัฒนากิจกรรมผ่านการประเมิน จำนวน 97 คน คิดเป็นร้อยละ 100.0

2. ความมีวินัยในตนเอง ในการพัฒนากิจกรรมการปรับปรุงพฤติกรรมเชิงจริยธรรมด้านความมีวินัยในตนเอง ของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก และรายด้านอยู่ในระดับมาก โดยด้านที่มีความคิดเห็นสูงสุด คือด้านความเชื่อมั่นในตนเอง รองลงมาคือด้านการเคารพสิทธิของผู้อื่น ส่วนด้านที่มีความพึงพอใจต่ำสุด คือด้านความรับผิดชอบ

3. ทักษะชีวิตหลังการพัฒนา กิจกรรมการปรับปรุงพฤติกรรมเชิงจริยธรรมของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย โดยภาพรวมมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ โดยข้อที่มี

ความคิดเห็นสูงสุด คือท่านมีความคิดอย่างรอบคอบก่อนตัดสินใจในการกระทำคราวต่อไป โดยไม่ใส่ใจเรื่องที่ไม่ดี รองลงมาคือท่านมีความสามารถในการทำงานจนสำเร็จ เมื่อได้รับมอบหมายจากอาจารย์ ส่วนข้อที่มีความคิดเห็นต่ำสุด คือท่านมีความสามารถคาดการณ์ถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นจากการเลือกวิธีแก้ปัญหาต่างๆ ได้

4. ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองหลังการพัฒนากิจกรรมการปรับปรุงพฤติกรรมเชิงจริยธรรมของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย โดยภาพรวมมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ โดยข้อที่มีความคิดเห็นสูงสุด คือข้าพเจ้าปฏิบัติตามกฎระเบียบของกิจกรรมการปรับปรุงพฤติกรรมเชิงจริยธรรมด้านความมีวินัยในตนเอง รองลงมาคือ ข้าพเจ้าภูมิใจกับกิจกรรมในชั้นเรียนที่ตนเองทำที่มหาวิทยาลัยร่วมกับเพื่อนๆ ส่วนข้อที่มีความคิดเห็นต่ำสุด คือ ข้าพเจ้าเป็นคนสำคัญของครอบครัว

5. ความพึงพอใจในการพัฒนากิจกรรมการปรับปรุงพฤติกรรมเชิงจริยธรรมด้านความมีวินัยในตนเอง ทักษะชีวิต และความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก และรายด้าน มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก โดยด้านที่มีความพึงพอใจสูงสุด คือ ด้านรูปแบบของกิจกรรม รองลงมาคือ ด้านบรรลุมิติประสงค์ และด้านวิทยากร ส่วนด้านที่มีความพึงพอใจต่ำสุด คือด้านอาคารสถานที่

ตารางที่ 1 ผลการเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเอง ทักษะชีวิต ความพึงพอใจ และความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง หลังการพัฒนากิจกรรมการปรับปรุงพฤติกรรมเชิงจริยธรรมของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย จำแนกตามเพศ โดยภาพรวม

การพัฒนากิจกรรมการปรับปรุง พฤติกรรมเชิงจริยธรรม	ชาย		หญิง		t	p-value
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.		
1. ความพึงพอใจ	4.17	0.17	4.21	0.15	-1.105	.713
2. ความมีวินัยในตนเอง	4.23	0.23	3.92	0.41	4.552**	.000
3. ทักษะชีวิต	3.65	0.18	3.65	0.17	.018	.651
4. ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง	4.11	0.13	4.14	0.14	-.945	.942
รวม	4.04	0.10	3.98	0.13	2.566*	.016

** $p \leq .01$, * $p \leq .05$

จากตารางที่ 1 พบว่า ผลการเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเอง ทักษะชีวิต ความพึงพอใจ และความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง หลังการพัฒนากิจกรรมการปรับปรุงพฤติกรรมเชิงจริยธรรมของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย จำแนกตามเพศ โดยภาพรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเอง ทักษะชีวิต ความพึงพอใจ และความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง หลังการพัฒนานักกิจกรรมการปรับพฤติกรรมเชิงจริยธรรมของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย จำแนกตามคณะสังคมศาสตร์ โดยภาพรวม

การพัฒนานักกิจกรรมการปรับพฤติกรรม เชิงจริยธรรม คณะสังคมศาสตร์	ภาคเช้า		ภาคปกติ		t	p-value
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.		
1. ความพึงพอใจ	4.24	0.11	4.16	0.17	2.250	.113
2. ความมีวินัยในตนเอง	4.07	0.39	4.09	0.35	-.239	.454
3. ทักษะชีวิต	3.67	0.18	3.64	0.18	.829	.896
4. ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง	4.08	0.13	4.15	0.13	-2.426	.869
รวม	4.02	0.13	4.01	0.11	.210	.596

** $p \leq .01$, * $p \leq .05$

จากตารางที่ 2 พบว่า ผลการเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเอง ทักษะชีวิต ความพึงพอใจและ
ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง หลังการพัฒนานักกิจกรรมการปรับพฤติกรรมเชิงจริยธรรมของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย จำแนกตามคณะสังคมศาสตร์ โดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 3 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการพัฒนานักกิจกรรมการปรับพฤติกรรมเชิงจริยธรรมด้านความมีวินัยในตนเอง ทักษะชีวิต ความพึงพอใจ และความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย จำแนกตามชั้นปีที่ศึกษา โดยรวม

การพัฒนานักกิจกรรมการปรับพฤติกรรม เชิงจริยธรรม	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p-value
รวม	ระหว่างกลุ่ม	3	.254	.085	6.634	.000**
	ภายในกลุ่ม	93	1.185	.013		
	รวม	96	1.438			

** $p \leq .01$

จากตารางที่ 3 พบว่า ผลการเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเอง ทักษะชีวิต การเห็นคุณค่าในตนเอง และความพึงพอใจในการพัฒนานักกิจกรรมการปรับพฤติกรรมเชิงจริยธรรมของนักศึกษามหาวิทยาลัย

มหาวิทยาลัย จำแนกตามชั้นปี โดยรวมมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

6. แนวทางการพัฒนากิจกรรมการปรับปรุงพฤติกรรมเชิงจริยธรรมของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหาสมุทรวิทยา โดยรวม ปรากฏผลดังนี้ ควรเพิ่มรูปแบบของกิจกรรมการพัฒนาพฤติกรรมเชิงจริยธรรม ความมีวินัยในตนเอง ทักษะชีวิต และความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง ให้มีความชัดเจน

5. อภิปรายผลการวิจัย

1. การพัฒนากิจกรรมการปรับปรุงพฤติกรรมเชิงจริยธรรมด้านความมีวินัยในตนเอง ทักษะชีวิต และความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหาสมุทรวิทยา พบว่า มีการปฏิบัติตามแผนการพัฒนากิจกรรม ครบ 3 วัน จำนวน 97 รูป/คน คิดเป็นร้อยละ 100 ผลการปฏิบัติ นักศึกษามีความมีวินัยในตนเอง ทักษะชีวิต และความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง โดยรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า รูปแบบของกิจกรรมการปรับปรุงพฤติกรรมเชิงจริยธรรม มีความสอดคล้องกัน มีความเหมาะสมกับการพัฒนาดังกล่าว ทำให้ผู้เข้าร่วมมีความใส่ใจในกิจกรรมมากขึ้น มีขั้นตอนที่ชัดเจน และมีระเบียบในการปฏิบัติในการพัฒนากิจกรรม สอดคล้องกับงานวิจัยของสุจิตรา ตรีรัตนกุล (2562) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เชิงประสบการณ์สำหรับส่งเสริมกรอบความคิด ด้านเขาวนปัญญาของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษา พบว่า กิจกรรมการเรียนรู้เชิงประสบการณ์มีความเหมาะสมในระดับมาก

2. นักศึกษาที่มีเพศต่างกันมีการพัฒนากิจกรรมการปรับปรุงพฤติกรรมเชิงจริยธรรมด้านความมีวินัยในตนเอง ทักษะชีวิตแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ เมื่อจำแนกตามคณะสังคมศาสตร์ แบ่งเป็นภาคปกติ และภาคพิเศษ โดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ เมื่อจำแนกตามชั้นปี โดยรวมมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เนื่องมาจากปัจจัยส่วนบุคคลที่มีเพศ มีความคิดเห็นต่อความมีวินัยในตนเอง ความพึงพอใจ และความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง โดยมีการฝึกฝน อบรมทำให้มีความรู้ ความสามารถ และมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ ซึ่งจะส่งผลต่อพฤติกรรมดีในสังคม ทำให้มีความเป็นอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข ชั้นปีที่ศึกษาต่างกัน หมายถึงมีระดับการศึกษาเป็นตัวแปรในการพัฒนาทักษะชีวิตในตัวบุคคล อันเนื่องมาจากมีความมีวินัยในตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสุมิตร สุวรรณ และคณะ (2563, หน้า 206-227) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาพฤติกรรมคุณธรรมจริยธรรมคณะศึกษาศาสตร์และพัฒนศาสตร์มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์ พบว่า ผลการประเมินและการพัฒนา พฤติกรรมคุณธรรมจริยธรรม กลุ่มผู้บริหาร และกลุ่มบุคลากรโรงเรียนสาธิต มีการพัฒนาพฤติกรรม คุณธรรมจริยธรรมในภาพรวมดีขึ้น อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

3. ผลการเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเอง ทักษะชีวิต การเห็นคุณค่าในตนเอง และความพึงพอใจ ในการพัฒนากิจกรรมการปรับพฤติกรรมเชิงจริยธรรมด้านความมีวินัยในตนเอง ทักษะชีวิต ความพึงพอใจ และความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย จำแนกตามชั้นปี โดยรวมมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยนักศึกษาชั้นปีที่ 1-4 มีความมีวินัยในตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้ อันเนื่องมาจากคุณลักษณะของความมีวินัยในตนเอง ทักษะชีวิต การเห็นคุณค่าในตนเอง และความพึงพอใจ ที่มีชั้นปีที่ศึกษาของนักศึกษาในแต่ละชั้นปี ที่เข้าร่วมกิจกรรมมีความแตกต่างกัน สอดคล้องกับงานวิจัย ของสุมิตร สุวรรณ และคณะ (2563, หน้า 206-227) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาพฤติกรรมคุณธรรม จริยธรรม คณะศึกษาศาสตร์และพัฒนศาสตร์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พบว่า กลุ่มบุคลากรคณะศึกษาศาสตร์ และพัฒนศาสตร์กลุ่มนิสิต และกลุ่ม นักเรียนโรงเรียนสาธิต มีการพัฒนาพฤติกรรมคุณธรรม จริยธรรมในภาพรวมไม่ดีขึ้น อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ตามลำดับ

6. ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1.1 สถานศึกษาควรมีการสำเร็จพฤติกรรมกลุ่มเสี่ยง ในแต่ละปีการศึกษา เพื่อให้ทราบปัญหา นำไปการพัฒนาสถานศึกษาที่ยั่งยืน

1.2 สถานศึกษาควรสำรวจจำนวนนักศึกษาที่มีพฤติกรรมทางจริยธรรมที่ดี และควรมีแนวทางส่งเสริมพฤติกรรมดังกล่าว และสนับสนุนทุนการศึกษา

1.3 สถานศึกษาควรมีแนวทางการแก้ไขปัญหาทางจริยธรรมอย่างเป็นรูปธรรม ที่สามารถแก้ไขได้จริง และนำไปพัฒนานักศึกษาที่มีคุณภาพ

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาแนวทางในการแก้ปัญหาเกี่ยวกับพฤติกรรมเชิงจริยธรรม ด้านความมีวินัยในตนเอง ทักษะชีวิต และความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

2.2 ควรทำการศึกษาเชิงคุณภาพในประเด็นที่เกี่ยวกับพฤติกรรมเชิงจริยธรรม ด้านความมีวินัยในตนเอง ทักษะชีวิต และความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ในแต่ละวิทยาเขต โดยใช้การสัมภาษณ์ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง

2.3 ควรทำการศึกษาวิจัยวัดผลพฤติกรรมเชิงจริยธรรมด้านความมีวินัยในตนเอง ทักษะชีวิต และความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ในแต่ละปีการศึกษา เพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน

2.4 ควรทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนากิจกรรมการปรับพฤติกรรมเชิงจริยธรรมด้านความมีวินัยในตนเอง ทักษะชีวิต และความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาในเขตพื้นที่อื่นๆ

7. องค์ความรู้ที่ได้รับ

ในการพัฒนากิจกรรมการปรับพฤติกรรมเชิงจริยธรรมของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตมหาวชิราลงกรณราชวิทยาลัย ตำบลสนับทึบ อำเภอบางบาล จังหวัดพระนครศรีอยุธยา และห้องเรียน ข ปราจีนบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 97 รูป/คน โดยการจัดกิจกรรมเป็นเวลา 2 วัน ผ่านกระบวนการอบรม การปฏิบัติกิจกรรมร่วมกัน การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกัน พร้อมทั้งมีการนำเสนอชิ้นงาน เพื่อการนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวัน ซึ่งผลการพัฒนากิจกรรมการปรับพฤติกรรมเชิงจริยธรรม พบว่า

นักศึกษาที่ได้เข้าร่วมกิจกรรม ครบ 3 วัน จำนวน 97 รูป/คน คิดเป็นร้อยละ 100 และผลการประเมินหลังการพัฒนา กิจกรรมการปรับพฤติกรรมเชิงจริยธรรม ผ่านการประเมิน จำนวน 97 รูป/คน คิดเป็นร้อยละ 100 นักศึกษามีความพึงพอใจ โดยภาพรวม และรายด้านอยู่ในระดับมาก มีความมีวินัยในตนเอง โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก และรายด้าน อยู่ในระดับมาก มีทักษะชีวิตหลังการพัฒนา กิจกรรมการปรับพฤติกรรมเชิงจริยธรรม โดยภาพรวมมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก และมีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง โดยภาพรวมมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ที่แสดงไว้ในแผนภาพที่ 1 ดังนี้

ภาพที่ 1 องค์ความรู้ที่ได้รับ

เอกสารอ้างอิง

- เกียรติวรรณ อมาตยกุล. (2553). *สอนให้เป็นอัจฉริยะตามแนวทางนีโอฮิวแมนนิส*. (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2554). *การวิจัยเบื้องต้น*. (พิมพ์ครั้งที่ 9). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ประมวล รุจนเสรี. (2540). *การช่วยเหลือประชาชนในสภาวะเศรษฐกิจถดถอย*. กรุงเทพฯ: พิมพ์ลักษณ์.
- ประวิต เอราวรรณ์. (2551). *วิจัยการศึกษาเบื้องต้น*. มหาสารคาม: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ไพฑูรย์ สินลารัตน์. (2549). *นวัตกรรมการจัดหลักสูตรวิชาศึกษาทั่วไปในมหาวิทยาลัยไทย*. (รายงานการวิจัย). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มาณี ไชยธีรานุวัตรศิริ. (2543). *หอพักกับการพัฒนานิสิตนักศึกษาระดับอุดมศึกษา*. (รายงานการวิจัย). กรุงเทพฯ: สำนักงานปลัดทบวงมหาวิทยาลัย.
- ศีลธรรม โพนะทา. (2538). *การศึกษาพฤติกรรมที่เป็นปัญหาด้านคุณธรรมจริยธรรมนักเรียนโรงเรียนบ้านดงสวนพัฒนา กลุ่มโรงเรียนภูพาน สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอคำม่วง สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดกาฬสินธุ์ ปีการศึกษา 2538*. (รายงานการวิจัย). กาฬสินธุ์: โรงเรียนบ้านดงสวนพัฒนา.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2543). *รูปแบบและภารกิจอุดมศึกษา*. กรุงเทพฯ: วัฒนาพานิช.
- สุจิตรา ตรีรัตนกุล. (2562). *การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เชิงประสบการณ์สำหรับส่งเสริมกรอบความคิดด้านเขาวนปัญญาของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษา*. (วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต). ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.
- สุมิตร สุวรรณ และคณะ. (2563). *การพัฒนาพฤติกรรมคุณธรรมจริยธรรม คณะศึกษาศาสตร์ และพัฒนาศาสตร์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. วารสารการเมืองการปกครอง มหาวิทยาลัยมหาสารคาม*, 10(3), 206-227.
- อรุณรสมิ์ บำรุงจิตร. (2550). *การเปรียบเทียบทักษะชีวิต ความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณและความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนตามรูปแบบการสอนโดยการเรียนรู้ร่วมกันกับการสอนโดยวิธีปกติ*. (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.